

אלא את שירותם של בני האדם - ילדי האשה, העושים זאת מותך בחריה חופשית.

"אֲבָבִית חַלְלָה מְגֻלְוִי גֹשׁ" (צ'רוי אַדְמָה), "מְגַיִן גַיִן"
 וְכֵן וְהַזָּרֶן), "מְלֻכְלִיל פְלִיל" (מעוֹת מעשִׂים טובים), "מְתַלְלִיל מְעוֹת"
 מעשִׂים (בעשִׂים). הקביה מתואר כאָן כמי שמתוֹשה (לא פרות
 במקובן!). תחוללה שעה לה דוקא מה הוא אז, מתוֹשה כי האדם על
 כל יציש וולשטיין. תחוללה שעתה מתק עבדתנו הורונית
 להשלמה קסרווניש. זד' הפנטז עם תhalbוט על זה.

אמנם, איש פולני קושע, פולני בדין, צדוקי אבע עזנייף ששי". אין לנו אבעה פום ולא שיש לנו כמייסדים מלככים, והותה אתת אתו "צדוקי און, קוזאי באנון, רוחק אמרת ווילך ציך". אך וווקא בעל רק מתווה הקביה, שנורווגם מאנשיות למכבים, מותודר האמת ומן הוטא ניע להרבה במלכותו ולקבלת על מלחת שמיים.

הען זה מובע גם בפיוט "אזר אנטז פַּתְּלָגָן" ("אך הוא אמר
באים כטו") לזכר שאותם הוללו של הקב"ה הוא במלכים
באייל שתק, בקבר נעה, בזוויגי נוב, בדומפי דקה וקדושה
בכפרחסן, וכל זאת יוצצין שר"ב בני האבא: "וְקִצְתֵּן שְׁבָת,
מִזְמֹרְבָּגֶשׂ, וּוְרָכְשָׁשָׁן, עֲזַקְעִתְחִנָּה, חָכְמִתְיָה וְהִיא
בְּבָדָךְ... וְצִיתָה שְׁבָתְמַעְטִי יְמִים, נְשֻׁוִּיתָה, שְׁבָעִי רֹוגָן,
עֲגָנִי נֶפֶשׁ וְהִיא בְּבוֹדָךְ".
זה החלק בירית עם הקב"ה.

מישה רוט

חטף לנער

הקביה ציווה את האדם (א, כ), יימליך אָזֶם אֲלֵיכֶם וְיַעֲשֵׂה. ומלואו את הארץ ובשנה". ואילן בני האגדות: עמיינא ברכה בקהיר אמר שער שבוש טב. אין אלם שיטים בבורו עדות ותקדים בעולם, אלא מנקשים ללוות לשמיים לשלוט בעולמיים. ומה רוחה הארכנומאל את סוד הממעדים: בסופרים (א-ח' ט). יושש כל את נבר, והוא הולך להיות גבר בארץ. והוא היה מפושט: "שורטה התורה לגונן עולגון, והוא, שעד אותו הזמן היה יני און כלם שום בעולגון, להיות כלם בין איש אחד. והוא מודע של מorder - יצאה את הקטאה, ומוכאן את רצין החשובות גם על תלמידים.

לפקך, וזה העונש השוטל על בני המגדר. יהנמה פרעה וגביה
שם שפטם, אשר לא שמעו איש שפת רעה. נזק ה' אחים מוש
על פין כל חברון, ויחול בלבנט הערי. בממלכת קתולן נארו (ז, ז).
ויראינו איטי און את כל עמל ואות בפירוש המשנה, כי היא הטעות
איש פערעון. אחותה סוביה והיא אושר והיא בא לשעת מטריה
על בניו וצירה. אך כשר היא בא לשעת נאות שלטון – אין
היא מעוללה, אדמתה, היא מזיקה ואף עדין ליצור שותם, כדי ליזור
תקומה יוצחת ובוניה.

אחדות ושונות

יעייל הלארי שפה אחרת, ודברים אחרים. ויהי בפסעם מוקדם.
עימצא בקעה בארץ שער נישם שם... זיאמרו: הנקה נבנה על עיר
מנדרל, והוא בשימים וועשה על שם..., שם, ומוץ על ימֵן כל הארץ. וניד
לְלָאָת אֶת הַרְבָּה וְמִלְאָת, בְּנֵי הַאֲדָם. זיאמר ח'ן:
עמץ אֶת דָּרְשָׁת לְלָבָל הַזָּהָר לְשָׁוֹת, וְעַמְּתָה לְאַגְּזָר מִזְבֵּחַ
כל אשר יומו לעשות. הנקה עדרה גונלה שם שפערן, אשר לא טמע
איש שפת עורה. וונץ הַזָּמָן מֵשָׁם על ימֵן כל הארץ, ונידלו בנטן
העירין (יא-אח) פסוקים אלה מתארים בכוון מציב אידיאלי,
בְּהַעֲלָם האנשי כטול - מואוד בשפה אחרת, כך שקיימות יכולת
لتalking בין אנשים בחלקים שונים של העולם ובמקומות שונים.
מבנה השכל לשמש מען אויר לחתופה והדים, מביא בסוט
של דם, לכואו, לתוצאות הפוכות.
המסקנה שמשמעותם ביןの人ים מיכולת התקשורת האלה
היא: "הנקה נבנה על עיר ומגדל וארוך בשימים ונעשה לנו שם". מה
רע בענין מגדל והצחות שם של בני אדם? הרי אלו דברים שבכל
יום, שאנשים הופצים להנץחים שם וועלם לזרות יטמי! אלא,
מסוכרי האבן-בעל, על פסוקים אלו: ערך היה החטא זו רעלגה,
ודומה להטואן ודקון בואי. לא? שיבותיהם להם וריבי הנעניש
ההבעיים והחרויים קולומס מאה זה משנים, בדורות פווייס
מלמאלת הארץ מכל עמל ומוכנים מה תחתה שליטוך בשליחות נפשם, אלה
עתים בינם שעוכן לחם בוראים במונענו והרבה, הטבעית ניקש
לשלה יי'. ורב הטובה שהשפיע עליהם הקביה, גם לך שלא
ימלאו את יעדם.

"ביני ובין בני ישראל" (ג)
סוד הבחירה החופשית

בשורות נאומים זו, נספרו את הוננות אלין זכייה לחיי
בעבודת הי-קורטן, במוחך חגי ראשית השער, וחומר אותו אל ימי
זהחול - ימי המעשה של שעת תשעיבן הבאים עלינו לטובה.
במאמר הקודם, עסקנו בברית בין הקביה למ' ישראל
ברית בה קלען הוא לשות ארץ רצונו על הקביה. ולכowa קשה,
ברית הקביה הוא לכ-כל-כך ומדווע ברק הוא את גושו החופשי
בכתרונה: קו לה אליקוט' יהושם השמיים, האוך ואל אשר
ג'רילו אונך, כי דוד מורה ריאת... ("מלל-ים א-ת", כ).
קשה זו מובעת בפייטו "אשר אנטקון", המכתר בוים כיטה:
אשר אנטקון באנאי אונן, אאנני אאנן, בללאלי קלער, בגזוי
קוזט, ומוואז עלייטס". המלהגים - אאנני האאנס ובלאלי הקורה
ראנס מרובי על עלה. יאנתו בר עליית, וגונס מלעטו
יכיר בהם מטעב רביינן. אך אין בכך כדי לחתם מונה לנצח
למשאלתו של בורא העולם. הקביה וזכה לאך את תחלתם
של המלהגים האומרים לפניו שיריה, כי לך נצוץ מטבע ברייטם,

אלקיים את זה ואת בנייה (ט, א), ואין קללה במקום ברכה". א' לאפשר לקלל את מי שהוא ברך. בכל אופן, כמו שופט את הקללה עליך תכלית החשובה לו (ומבשיט ט, כ): "ויהנה העיד כגון לשם שני פעמים (פסקים כו-כ), רמו כי הוא (שם) יטל אווץ (של כניע)". וכל איש לו, כי מיה שנקה עבד - קנה רבי (פסקים פ, עי'!). אכן, כשאברהם זכה אחר כך בארכך כנען, וזה לא בא "על חשבון" ההכנעני, כי הארץ זו לא ניתנה לבצע לירושה, אלא מנייה. لكن, האשלאלים והקוביה גם כן פעל בעבורו, כי אם היה החוליט, בתרחאת לקללה, שנגבן כנען לא תוחה תחולת מלחמות, שירוי מותן לפיקדונם, ביהיו יתרכז האב השמי נחלה מלחמות וטהומות בהתואם לנצח. החלטה של אב הוא רקע הקובעת על פי המקובל בעולם, והקוביה תען על אלברמה את אושע כנען, בהתרמאם לרצון נא.

כן, לאברים שוויינטס מבני שטמבעל, ולברורה גם שם להם חיויות בוארץ. אבל כאמור כבר צרך למדוד את המשך הספר ולהיאוטו ייציד אברמה מחוליט, כמו נת, לתת את הארץ ליצחק, ויצחק לעקב. אם כן, ספר בראhestית טהור להברויו מל' מועד אשר איזוני התארץ, והנה ביאוא מים, שלל אומות העולם בירוי ברכשת זו.

מיסייפר מגונה - מידע חשוב! (ט, כ-כ')

מה כל כך חשוב לשלב בתורה את השוכחות נח ואות מה שעלה לנו: ענה הרבי' ש'ם, פסוק כ': "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
הָרָשָׁע, לְהִדְעָן כִּי בְּנֵאֶת הָיָה כַּעֲבָד לְעָלָם וְהַבְּרָהָם
בְּאַרְצָךְ. וְכַתֵּן עֵינֵי הָיִן בְּנֵי כֵּשׁ בְּאַזְוֹרָמָנוּ – יוֹיר מִפְרָשָׁת
שְׂטוּרִית, כִּי זָדְקָת תִּמְסֵס אֲשֶׁר צָקָן הַצְּלָל אֶת כָּל הָעוֹלָם, וְם אֲוֹתָן
הַהְלָטָה הָיִן וּבָאָתוּ לְדִין בָּיוֹן וְסִלְלָתָו".

ברצינו להרחיב ברישא של דבר הרכובץ. שמע לב, שבשיטופו
שונה תמיות: בסוק כב נטם, שיקם אבג'אנע ראה את איזי
והגדיע שעוי איזי. כלומר, החוטיא היה ה... אם כן, מודע בהמשכו
הוא מקלל את כען, שהויה בו של חם (סוקה!!) ובכלל, ממתין
מוציא התנין איזי, סטוספת איזי הוווא אובי של פלוני!!! בדרכו
כלל, השם מופיע כפלוני קן פלוני, או סתם שם.

עוד קשורה: בפסקוק כד אמרה, שנה קם מינו עיינע את אשעיה לְבָנֵ הַקְּסֹן^ו. גם המכונה לאם, כייל, אויה לא היה הקסן (ראה פרק ג'). יווילע'ן שלושה ביבים: את שם, את קם ואויה (רמב"ג^ז): נוין לתוך, שהשותת לא החורב על פ' נילם, עניין ברמבי'ן^ח.

(ג) השבר כנ. אך נוין גם למם, המכונה לבנע, שהוחזק קודם בפסקוק כב, ואכן הוא היה בין הקסן של קם ואויה פרק ג'. ע"ז מלה משמען, שאויל זוקא כתע היה מעורב בחטא, עם אביו נאולין, למוודת שאנן היה מדור במופרש.icut גם ברו, מהה נאולין מקלל אותו ולא את אויל - חם.

ואם נאמר שאנן חם אויאן, ווקהעה - כייל - למה קולל כתען^ט.

מנחם אדלשטיין

פינט
האלבה

הזכרת גשמי

שומרות הנורמה במקצת תענית (שם): "אמור רבי חיינא... בימות החג... אמר מורה נזיר הנשס - מהוריין אותו, בימות הנשימים... אמר מורה מזידר והמשס - מהוריין אותו". בעקבות כך מסkon טדור התשיע (שםן קיד, סוף פרק ד-ה): "ימס אמר מורה נזיר העשס בימות החג... מהוריין אותו וחזר לראש הרובע, ואס ימים הרכבה - חזרו לראש התפקיד. ואפלו מקומות שצרכיהם שם בימות החג, אם הוציאו גשם ממקום כל - מהוריין אותו. גשם הגשימים, אם לא אמר מורה נזיר הנשס - מהוריין אותו". כן מוטבים להעת תרומה בשם היישובים וחו"ץ שככל שהוא שאל, שאמ לא הוציא בוחר"ג "מוריד הנשס" - מהוריינים אתו, וה רק בתנאי שלא הוציא טל אך אם מקום שם הוציא טל - אין מהוריינים אותו, והטעם הוא, שם הורדת טוליל היא שבח לבkieיה. העשרה זו חשובה מאד בעבורנו, כיון שאש ענהגים להוציא "מוריד הטל" בקץ שלא כמ"ג המונע גומובה ברמ"א, שלא היו מכירום בקייז לא שם ולא טל. אכן, בדרכ-כלל, גם מי שמתבלבל בהווית ואש מורה"מ שיבזרו והוועיד השם" - וזה מוכריך "מוריד הטל", لكن אכן נתקחרו.

בעם הכהנא נלמד בעי"ה פטרים ונפשים בהלכות אלו. הדרה לשליטים: כל הניל תעוגך להזחפת גשימים בברכת "פ"מ"ה גתמים" ואינו נכו לנבי שאלת גשימים בברכת השנים" עליה תלבד בפרק בעזיה.

רַב אֱלֹעַד גְּרוּבָמִין

המשנה במסכת ברכות (דף ג') אמרות: "מזכירין גבורות
גשימים בתהית המתים" (בברכת י'ת'יה המתים) ושהלך
בברכת השדים..." הנגרא (שם) מסבירה את הטעם: "אמור
ישך: מונך שסקולה (ויזמת הגשימים) כתהית המתים, לפיכך
קבועה בתהית המתים". המשנה הרושונה במסכת תענית
מביאה מלוקת תנאים, מאימני מזכירין גבורות גשימים
ולhalbמה טסקים אנו כדעת רבי יהודה - שמטחילים למן
מושב הרוח ומוריד הגשם" בתפילה מושך של שמי עצחים
ודע תפילה שורתית של יי'וש ראנון של פה (כלל).
הגמר במסכת תענית (דף ב', ב) מגיעה למסקנה, שהרהור
והסל - אינם מחרירים כלל ולא אפשר להוציאים, אך אם אל
האיומים - אין מחרירים אותם על כל. לכן, מי שהזכיר "משיח
הרווח" בלבד ולא הכריך "זיכורין השם" בימות הקץ, א-ו.
שלא הכריך את הרוח בימות החורף - איש צרך לחוץ. ו-ו.
להיפק לבני הצל - מי שהזכיר "מוריד הטל" בימות החורף, א-ו.
שלא הכריך את הצל בימות הקץ - איש צרך לחוץ.
כל זה האמור לגבי רוח וטל, לא伶בי הכהנות "מוריד הגשם"

מיכאל יצחק מלך ואברהם פלדמן ה'יד

פרשת נת, ראש חודש מרחשון תשע"ב

גלוון והו יצא לאור בחסות עיריית רחובות, האגף למוסדות העירייה, המחלקה לתרבות תורנית

למי ניתנה ארץ ישראל לאחד המבוים?

"וירא גובל הכנעני מצדין בפקה גנאה עד עזה, בפקה דקקה נמענה אֶזְקֹעַה צָבָאִים דְּלַעַי" (ו, יט). מופסק משם, כי הארץ ישראלי היא חלהו של הכנעני. אך המפרשים נמלטו בכך. רשי"ע על המשפט י"ט, ויהכנעני א"א ברא"ץ אמרו: "יתה תלך וכובש את הארץ ישראלי מזרעו של שם, שבתהלך של שם נגלה בשתלך נח את הארץ לבני, שנאמר י"ט, י"ט). צולפני. אך מלך שלם. לפיק"ד י"ט, ז). עומר היה אל אברם. והוא ערך את הארץ והזואת - עתדי אי לחווירה לבני שמה מושרו של שם".

להבנת דברי רשי"ע, "פלבי-צוק מלך שלם" - הוא שם נח והו הוא מלכה של ירושלים.

החו"קו"י אומר, שכן גובל הכנעני כלל את חליטת ישראל (ו, יט): "ויהכנעני - על שם שבנו כבדו את אברם אביהם בדין מוערת המכפלה. עתהי גובל הכנעני וגוי - נטרש גובלן, מה שלא נעשה כן באחריהם, לפיו ישראלי ירשו את הארץ".

הרבנן (ו, יז) מביא את פירוש רש"י ותולק לעיל: "ויאן הנכו, כי יובל הכנעני גוזרין (לעיל, ט, ט) כולל את הארץ ישראלי, ובובל נבי שם במצוות מפישא וחורה מארץ ישראל. אבל אם חיל נח לבני הארץ וונע לשם הארץ ישראלי, היה זה פיטולק נכסי על פי, וNSTOB בה נבי כנען עד אשר ייחיל אותה השם לרשותו אביה, כאשר הוציאתי כברי" (לעיל, ט, ט). אז אמרו שמרו לויים סגירים - פתחה עלי בצעקות, ורפהות ונגידופים. מותך עם, ענה לה בעלה גם הוא באאותה לשון המוריבנה נשכח ונשכח בהצלחה מושבה כברכת הצדיק... וונמשל... נח יצא מההתיבה, כשייש לו תפkid - לבנות מחדש את העולם שחרב. במקום זאת, נטע הוה כרם, דבר שכשלאצמו - אין בו רע, אך ההמשיך (ט, כא): "וינישט מן היין נישרף, ניגל בתוך אֶלה", זה כבר משחו אחר.

בדאי לישיב את חז"ל, אוامر הרמב"ן (שם): "יעיל דעת רבותינו (ודרים לב, ב) שאמרום כי פלבי-צוק הוא שם נח, החל מארציו לירוחלים לעמוד שם את ה"ח, והיה להס לבקון לאל עליון, כי הוא אחוי אביהם הגכבד, כי ירושלים מגובל הכנעני היא מעלה". כן, בני הכנעני קיבלו אותו עלייהם כמלך.

הרבנן "אי" שמשע, באותו תקופה אבל לא קודם. لكن לשיטות רש"י, צרך להסביר, אכן שם נח נחל את הארץ ישראלי מיד לאחר המוביל, בעת הפלגה כבש כנען את הארץ ישראלי מבני שם ולכן במסעותיו של אברם בארץ ישראלי אכן הכנעני או בא"ץ. הרמב"ן צרך להסביר את הבתו"י "אי", בטעיו למיד בין אברם לבן כנען. אברם שהארץ מובחנת לו, בגין שארא זונת מוחיק בא"ץ.

למה צריך את כל הסביבה הזה? כנראה מדובר בדורות יפה הנפש הטוטו: כיצד ניתן להתיישב בארץ שהיא נחלת אמות אחרות? ענה הקב"ה (ילקוט שמעוני, קדושים, רמו תרכ"ט): "זאיי אֶתְנָה לְכָם לְשֵׁת אֲתָה" (ויקרא כ, כד) - עתדי אני שאתננה לך רשות עולם, שמא תאמור: אין לך שטן לט אלא של אחרים? (עינה להם הקב"ה) וזה שאלם ריחא, אלא שטן שמרין אתה עד שתתמאו".

יהי רצון, שנזכה לראות את חליטת השם הנינתנו לנו ע"י הקב"ה ואתם כלש נודה לה' על כך בפה מלא, נכה לטאל צדק ולבניין בית המקדש, במורה בימש, אכן.

גלוון זה מוקדש על ידי ר' יוסי בודנו נ"י

לע"ז אחוי, ר' נפתלי ב"ר מנחם מנדלבו חנוך ז"ל, נלב"ע ה' מרחשון תשס"ה

**נתקבלת אף תרומה מאת משפטת גנש שיחו
לע"ז ר' חיים אברם ב"ר שלמה גנש ז"ל, נלב"ע א' מרחשון תשס"ב
תנצ"ה**

לאורים נלך

"**יעיה הגשם**" (ז, יב) "**יעיה המבול**" (ז, ז)

פרנסי קהילת פרנקפורט, נמו וגורמו להחליף את החון הראשי באמר, וזאת כיון שיצא עליו רימנון שהוא קל-עדת ומולל ממצאות. בא אותו חון אצל רחה של פרנקפורט - רבי אביש פילד, כדי לדבר על לו שיפעל אצל הגבים לבטול החלטה. בין השאר, כדי להצדיק את בקשתו, אמר לו בינויו של התוממות: "יראה נא רבנו מה גודל כוחה בתפילה, הנה עברתי לפני התיבה בתפילת הגשם בשמיינ עצרת השנה ואיך סיימתי את תפילת הגשם, מיד נתקדרו השמים בעביס וgemach נצח ארץ".

רבי אביש שהכיר את החון שכן תוכו בקרול וכי יש אמת בריניים, לכן תמק בחולתה להעבירו מותפקידו ואמר לחון בחיקן: לחווידי לך, שאנשים כמוך כבר הורידו לעולם לא רק גשם, אלא אפילו מבול...

עפ"י "תולדות היהודים בגרמניה"

"**ענקל נח איש הארץ, ויעע ברם**" (ט, כ)

משל, למה הדבר דומה? אדם אחד הלך בדרך ופנס בצדיק שהיה ידוע כ"בעל מופתים". ביקש האיש את הצדיק שיבררתו, שיצלח בעסקי. אמר לו הצדיק: "אני מברך אותך, שבעזרת ה' העסק הראשון שתעסוק בו בהגעה אל ביתך, יצליך בידך מעל למשוער".

שעמך וטוב לבב, חור האיש לבתו ובעודו בפתח הבית, קרא לאשתו בקהל דוד: "היבאי מהר את תיבת החסן הנמצאת בארכון משמאלי". כוונתו הייתה, מיד לעסוק בענייני הכסף, על מנת שתיתברך עיסוקו, כברכת הצדיק. אשתו שחשבה שמן הסתום חור בעלה שיכור והרי מבקש הוא עתה להזובו גם את החסן שבתיבה - אותו שמרו לויים סגירים - פתחה עלי בצעקות, ורפהות ונגידופים. מותך עם, ענה לה בעלה גם הוא באאותה לשון המוריבנה נשכח ונשכח בהצלחה מושבה כברכת הצדיק... וונמשל... נח יצא מההתיבה, כשייש לו תפkid - לבנות מחדש את העולם שחרב. במקום זאת, נטע הוה כרם, דבר שכשלאצמו - אין בו רע, אך ההמשיך (ט, כא): "וינישט מן היין נישרף, ניגל בתוך אֶלה", זה כבר משחו אחר.

עפ"י "משלי יעקב"

צפנת פענה

מעיינות = (חמי טבריה וכדונה) - כל

פתרונות עפ"י פריש רשי
ש לשלה ל: פנטלי שר
רזי גדור, 15, רחובות 76283
לא לשכח גוץ גול או כתיה
doa:y@neto.net.il

פתרון החידה לגלוון יום הכיפורים וסוכות

בשמורת תורה מסיים קריית התורה ומתהילים מיד בקריות פרשת בראשית.

לקוראים: מאמרים המופיעים ללא ציון שם הכותב, נכתבו על ידי חברי המערכת

חברי המערכת: הרברם פום, משה רוט, נפתלי עיר, יהודה מלך
העירכה בסיטי אברטeli כל"ד ברודמן" ללימודיו הוואה ודיניות, בית שפירא, רחובות
כתובות: סל. 08-9412048.

הדפסה: דפוס ש.ה.ר. רחובות סל. 08-9475106.